

မြန်မာ့ကျမ်းဂန်

နာမည်

မြန်မာမြန်

အိုဟင်နရီ၏ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ - ၁

(ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများ)

SELECTED SHORT STORIES OF
O. HENRY

GRAPHIC DESIGN : KYAW MYIN MOUNG

အိုဟင်နရီ
(သို့မဟုတ်)

ဘဝပုံပြင် ရေးသူ

အမေရိကန်စာပေလောကတွင် ဂန္ထဝင်မြောက်နေရာရလောက်အောင် ဉာဏ်ရွှင်လှသော စာရေးဆရာတစ်ဦးမှာ အိုဟာင်နရီဖြစ်သည်။ သူ၏ ထက်မြက်သော စိတ်ကူးဉာဏ်မှ ကွန်မြူးထွက်ပေါ်လာသည့် ဝတ္ထုများသည် သန်းပေါင်းများစွာသော စာဖတ်ပရိသတ်အား စွဲမက်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်၏။ သူ့ဝတ္ထုများကား ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည်။ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အသက်ဝင်လျက်ရှိသည်။ ယင်းဝတ္ထုများကား သွန်းလောင်းချလိုက်သည့်အလား သူ့ကလောင်သွားမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ စာရေးနိုင်အားကောင်းခြင်းကို အကဲဖြတ်ကြရာတွင် ‘ပင်ကိုဉာဏ်ကောင်းရုံမက ပါရမီရှင်’ ဖြစ်သည် ဟု ပင် ဆိုကြ၏။

တစ်နေ့တွင် အိုဟင်နရီ၏ မိတ်ဆွေ လင်းဇေးဒယ်နီဆင်သည် သူနှင့် စကားစမြည်ပြောရန် သူ့ထံ အလည်ရောက်လာ၏။

"ဒီနေ့ခင်းပိုင်းမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အပြီးရေးဖို့ ရှိတယ်။ ကျုပ်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ရထားပြီဗျ၊ ဒါပေမဲ့ စံပြတစ်ယောက်လိုနေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားဇနီးတို့ အကြောင်း ရေးမှ ပဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဇနီးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားဟာ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က စွန့်လွှတ်ဝံ့သူတွေ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေရစ်ပေတော့၊ ကျုပ်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ ၊ သွားရေးလိုက်ဦးမယ်"

ယင်းသို့ပြောပြီး အိုဟင်နရီသည် ‘မျက်လှည့်ဆရာ၏ စွမ်းရည် The Gift of the Magi ဟူသော ဝတ္ထုကို သုံးနာရီအတွင်း အပြီးရေးလိုက်၏။

ယင်းဝတ္ထုကား ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော မေတ္တာတရားဖွဲ့သည့် ခရစ်စမတ်ပုံ
ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ လင်ယောက်ျားအတွက် နာရီလက်ပတ်ကြိုး ဝယ်ပေး
လိုသောကြောင့် ဇနီးသည် က သူမ၏ ဆံပင်ကောင်းကိုဖြတ်၍ ရောင်း
သည်။ ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ဇနီးသည် ၏ ရှည်လျားသော ဆံကေသာ
အလှတွင် ဆင်မြန်းရန် ဘီးများကို ဝယ်ပေးလိုသဖြင့် လင်ယောက်ျားက
သူ့လက်ပတ်နာရီကို ပေါင်လိုက်ခြင်းအကြောင်းဖွဲ့ထားသော
ဇာတ်လမ်းကလေးဖြစ်သည်။ ။ ဇာတ်လမ်းမှာ ရိုးရိုးနှင့် ထိမိလှသည်။ ။ ဇ
နီးမောင်နှံများအား အချစ်နာလန်ထစေသည်။ ။ ပြိုကွဲလှဖြစ်နေသော အိ
မ်ထောင်များကို ပြန်လည်ခိုင်မြဲသွားစေသည်။ ။ မေတ္တာနှောင်ကြိုးပြန်တ
ည်းပေးစေသည်။ ။ သူ့ဝတ္ထုတွင် အလှည့်ကလေးများ အမြဲပါတတ်ရာ အို
ဟင်နရီ၏ လှည့်ကွက်ကလေးများ ဟု ပင် စာဖတ်ပရိသတ်က ပြောစမှ
တ်ပြုလာကြ၏။ စင်စစ် သူ့အလှည့်ကလေးများမှာ သူ့ဝတ္ထုတိုင်း၏ အနှ
စ်သာရပိုင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူ့ခေတ်က သူသည် လူသိများ ၍ အကျော်ကြားဆုံး
စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဝတ္ထုများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း
ဖတ်ကြသူများ တွင် တက္ကစီမောင်းသမားများ၊ စားပွဲထိုးများမှ အစ နာ
မည်ကျော်ကဗျာဆရာ ရူးဒယဒ်ကစ်ပလင်အထိ လူတန်းစားအားလုံး ပါ
ဝင်သည်။ ။ ကစ်ပလင်ကိုယ်၌ က ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်၏။ အိုဟင်နရီသ
ည် ပရိသတ်နှင့်တွေ့ဆုံရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ ။ သူ၏
ဖော်ရွေတတ်သော ပင်ကိုယ်သဘာဝနောက်ကွယ်တွင် ကွယ်ဝှက်သိုသိပ်
ထားတတ်သော သဘောလည်း ရှိရာ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများ
ပင် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ။

အိုဟင်နရီ၏ အမည်ရင်းကား ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါတားဖြစ်သည်။ ။ တု
တ်ခိုင်သောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တောင့်တင်းသော ပခုံးများ ရှိပြီး လေးလံ

သော ရုပ်သွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။ သူ့ထံလာရောက်တွေ့ဆုံသူများအား သူက "ကျုပ်ဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ အမဲသားသည် နဲ့ တူတယ်လို့ သာ ပြောလိုက်ပါဗျာ" ဟု ဆိုဖူးသည်။ ။

"ကျန်းမာရေးကောင်းသော အမဲသားသည် ကြီး" ကား စိတ်ကူးဉာဏ်အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ။ သူ၏ စာအရေးအသားသည် လေကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်သည်။ ။ လူ့သဘာဝဆန်လှသည်။ ။ ပြည့်ဝသော သည်းခံတရားနှင့် ဟာသကလေးများ နှောနေတတ်သည်။ ။ ၁၉၀၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၀ သူ ကွယ်လွန်သွားသောနှစ်အထိ နယူးယော့မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်တာအချိန်အတွင်း သူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများမှာ စုစုပေါင်း ၂၅၀ ကျော်ရှိသည်။ ။ သူတွေ့ထိနေရသော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်လောကသည် ပင် သူ့ဝတ္ထုများ ဖန်တီးရေးသားရာ အလုပ်ရုံကြီးဖြစ်သည်။ ။ သူကား ဘဝပုံပြင်ရေးသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဝတ္ထုများကား ကလပ်တွင် တွေ့ရသော မိတ်ဆွေများ အကြောင်း၊ ကားမောင်းသမားများ အကြောင်း၊ သူခိုးများ ၊ ရဲသားများ ၊ ဒလန်များ ၊ ဆိုင်ထိုင်မိန်းကလေးများ ၊ ငွေကိုင်အရာရှိများ ၊ လူလေလူလွင့်များ ၊ ကချေသည် များ ၊ လက်နှိပ်စက်စာရေးများ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ။

"လူတွေရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မှန်သရွေ့ဟာ ကျုပ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေရဲ့ ဇာတ်အိမ်တည်စရာတွေချည်းပဲ" ဟု အိုဟင်နရီက တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ ။

"ရဲသားနှင့် ဓမ္မသီချင်းကြီး" The Cop and the Anthem ခေါ် ဝတ္ထုတွင် မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ပြည်သူ့ပန်းခြံတွင်း ထိုင်ခုံများ ၌ ထိုင်လေ့ရှိသော လူလေလူလွင့်တစ်ဦးသည် အဖမ်းခံရအောင်လုပ်ပြီး ထောင်ကျခံသည်။ ။ ဆောင်းတွင်း၌ ထောင်တွင်းနေရခြင်းသည် အနွေးဓာတ်ရပြီး

စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း မကြောင့် ကြရချေ။ ရဲသားက သူ့အားဖမ်းစေရန် သူက ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ပြ၏။ ပြတင်းတံခါးကို ရိုက်ခွဲခြင်း၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ချဉ်းကပ်ပြီး စကားလိုက်ပြောခြင်း စသောအပြစ်များ ပြုလုပ်ပါသော်လည်း ရဲသားက သူ့အားမဖမ်းဘဲ လျစ်လျူပြုခဲ့သည် ။ သို့နှင့် သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဓမ္မသီချင်းကြီး သီဆိုနေခြင်းကို ကြည်ညိုစွာ အာရုံပြုနားထောင်ရင်း နောင်တရမိသည် ။ ဘဝသစ်တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုကိုရှာကာ တန်ဖိုးရှိသောဘဝကို နေထိုင်ရန် အကြံပြုနေစဉ် ရဲသားက သူ့အား လာဖမ်းလေတော့သည် ။ သူ့အား လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဖမ်းရကြောင်းပြောပြီး ရုံးတင်တရားစွဲရာတရားသူကြီးက ထောင်သုံးလချ လိုက်လေသည် ။

အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုများ သည် အများအားဖြင့် လခနည်းသော ကော်လာဖြူအလုပ်သမားတို့ အကြောင်းကို သရုပ်ဖော်လေ့ရှိသည် ။ ကော်လာဖြူအလုပ်သမားများ သည် အရောင်ကြောင်ကျား ဆေးသုတ်ထားသော အိမ်ခန်းများ တွင် အငှားနေကြရပြီး သူတို့ စိတ်ကူးနှင့် စိတ်ကူးယဉ်နေကြသူများ ဖြစ်သည် ။ အိုဟင်နရီ၏ အကျော်ကြားဆုံးနှင့် ကရုဏာရသအမြောက်ဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ‘မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားပြီး အိမ်ခန်းဆောင်’ The Furnished Room ဟူသောဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းမှာ လူရွယ်တစ်ဦးသည် သူနှင့်ကြောင်းလမ်းထားသော အမျိုးသမီးအား လိုက်လံရှာဖွေရန် နယူးယော့မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ အမျိုးသမီးသည် ပြဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်လိုသောကြောင့် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသူ ဖြစ်သည် ။ ပြဇာတ်သမားများ နေထိုင်ရာ ဘော်ဒါဆောင်များ သို့သွားပြီး အမျိုးသမီးအား ရှာဖွေသော်လည်း အချဉ်းနှီးဖြစ်ရသည် ။ ဆက်လက်ရှာဖွေရန် နံချာသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ တွင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် သူ့အမျိုးသမီးသုံးလေ့ရှိသော ရေမွှေးနံ့သည် ထောင်းခနဲ သူ့နှာဝသို့ ဝင် လာလေသည် ။ သူ့အမျိုးသမီး၏ သဲလွန်စရရန် အပူတပြင်းရှာလေတော့သည် ။ အိမ်ရှင်မကြီးအား သူ့အမျိုးသမီးပုံပန်းကိုပြောပြပြီး တွေ့မြင်ဖူးပါသလားဟု မေးကြည့်ရာ မမြင်ဖူးကြောင်း ပြန်ပြော၏။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာသဖြင့် သူသည် ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားရှာသည် ။ ယင်းအခန်းတွင်းမှာ ပင် တစ်ပတ်ကျော်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အလားတူနည်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူအဆုံးစီရင်သွားကြောင်းကို အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် အိမ်နီးချင်းတို့ သည် အခြားအခန်းတွင်း၌ ပြောဆိုလျက်ရှိသည် ။

အိုဟင်နရီဝတ္ထုများ ရေးစက စာမူခသိပ်မရရှာချေ။ တစ်ပုဒ်ကို ၁၇ ဒေါ်လာသာရ၏။ ‘မန်ဆေး’ မဂ္ဂဇင်း Munsey’s Magazine က တစ်ပုဒ်ကို ၅၃ ဒေါ်လာအထိ ပေးဖူးသည် ။ သည့်နောက်တွင် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ပုဒ်ကျ ‘နယူးယော့ကမ္ဘာ’ ဂျာနယ်တွင် ဝတ္ထုရေးပြန်ရာ ၅၃ပတ်ကြာ အဆက်မပြတ် ရေးပေးခဲ့သည် ။ ယင်းဂျာနယ်က တစ်ပုဒ်ဒေါ်လာ တစ်ရာကျစီ ပေးသည် ။

အစဉ်မပြတ် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုပြီး ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်သစ်များ ထွင်ရေးနိုင်သည် မှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်း၏။ အိုဟင်နရီ၏ အခက်အခဲမှာ စိတ်ကူးဉာဏ်မဟုတ်၊ စိတ်ကူးရပြီးဇာတ်လမ်းကို လက်နှင့် ရေးချရမည့်လုပ်ငန်းသာ ဖြစ်သည် ။ ‘မက်ကလူးဝါး’ Me.Clure’s World Magazine မဂ္ဂဇင်းစာတည်းအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ ဝစ်တာဘင်နားသည် ပေးထားသောကတိအတိုင်း ဝတ္ထုစာမူတောင်းရန် အိုဟင်နရီထံ ရောက်လာတိုင်း ‘ရေးပြီးပါပြီဗျာ’ ဟု အိုဟင်နရီက ဆီးပြောလေ့ရှိသည် ။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စာမူပေးပါ" ဟု တောင်းလိုက်သောအခါ "အို ကျုပ်က စာရွက်ပေါ်ရေးချပြီးပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟောဒီ ထဲမှာ ရေးပြီးသားလို့ ပြောတာပါ" ဟု အိုဟင်နရီက ပြန်ပြောရင်း သူခေါင်းကို လက်နှင့်ထိုးပြတတ်၏။ ယင်းသို့ပြောပြီး သူဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို အသေးစိတ်ပြောပြတတ်၏။ အတင်းတိုက်တွန်းပါမှ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ရေးဖြစ်တော့သည် ။ ချိန်းထားသည့်အတိုင်း အချိန်မီဝတ္ထုစာမူကို ပေးလေ့မရှိ။ ရေးပြီးဝတ္ထုစာမူကို အခြားစာတည်းထံသို့လည်း ရောင်းတတ်သေးသည် ။ တစ်ခါက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စာမူပွဲစားအမျိုးသမီးထံ အပ်ပြီး အရောင်းခိုင်းသည် ။ အမျိုးသမီးသွားရောင်းသော စာတည်းတိုင်းက 'အိုဟင်နရီက ကျုပ်တို့ အတွက် ရေးပေးရမယ့် စာမူကြွေးပေါင်း လေးစောင်တောင်ရှိပြီ' ဟူသော ညည်းသံနှင့်ဝယ်ရန် ငြင်းဆန်ကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးလည်း မရောင်းရသော စာမူထံ သူထံပြန်ယူသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသောအခါ။

"စိတ်မပူနဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီစာမူကို ခရစ်စမတ် ဝတ္ထုအဖြစ် ပြောင်းရေးမယ်။ ကျုပ် အခုပဲ သံတော်ဆင့်သတင်း Herald ကို ရောင်းပြီးပြီ" ဟု အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောပြ၏။

သူ့အကြောင်းကို စပ်စုမိသော မိတ်ဆွေများက သူ၏ ရှေ့နောက်မညီ ၊ ကတိမတည်ဘဲ အပြောင်းအလဲမြန်လှသောစရိုက်မှာ သူတွင် မျှိုသိပ်ထားရသော လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်သည် ဟု ပြောကြ၏။ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကား သူသည် တစ်ခါက စာရိတ္တပြုပြင်ရေးအကျဉ်းထောင်၌ ထောင်ကျဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြ၏။ အိုဟိုင်အိုပြည်နယ်၊ ကိုလန်ဘတ်စ်မြို့အကျဉ်းထောင်တွင် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရဖူးသည် ။ ထောင်အတွေအကြိုက သူ့အား စိတ်အားငယ်စေပြီး သိက္ခာကျစေခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ကွယ်ဝှက်သိုသိပ်သော သဘောရှိခြင်း၊
ပရိသတ်ရင်မဆိုင်လိုခြင်းဖြစ်နေပြီး စာရေးရာတွင် လည်း အမည်ဝှက်နှ
င့် ရေးနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြ၏။

ယင်းသို့ သိုသိပ်ထားရသော စိတ်ထိခိုက်မှုကို အပြင်သို့ ရင်ဖွင့်ပြော
ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် သက်သာရာရစေရန် သူ့မိတ်ဆွေများက သူ့အား အကြံ
ပေးလိုသော်လည်း မပြောရက်ဘဲ ရှိကြ၏။ သူနှင့်စကားပြောသည့်အခါ
သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်း စကားမစပ်မိစေရန် သူက အထူး
သတိထား၍ ရှောင်ခဲ့သည် ။ သူများကိုလည်း
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို သူက မစပ်စုခဲ့ချေ။ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်
ကား အကျဉ်းထောင်တွင် ချထားသကဲ့သို့ လုံခြုံရသည် ။

အတွင်းစိတ်၌ ကွယ်ဝှက်သိုသိပ်သော သဘောရှိသော်လည်း သူနှင့်
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည် မှာ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်း၏။ အမြဲတမ်း
ဖော်ရွေစွာရှိပြီး အဖော်ပြုရန် အဆင်သင့်ရှိနေပုံလည်း ရသည် ။ သူနေ
ထိုင်ရာ ကယ်လီဖိုးနီးယားဟိုတယ်မှ လမ်းကိုဖြတ်ကူးပြီး ‘ဒစ်ဆီ’ အရ
က်ဆိုင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သည့်အခါ သူနှင့်အတူ အဖော်လိုက်
ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည် ။ ဒစ်ဆီအရက်ဆိုင်သည် သင်းပျံ့
သော အရက်ချိုများကို ရောစပ်ရောင်းချသောဆိုင်ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါက
အရက်ဆိုင်သို့အသွား အဖော်ပြုသွားသော လူငယ်တစ်ဦးက
ဝတ္ထုတိုများ ရေးနည်းကို သူ့အား ကပ်မေးကြည့်ရာ။

"အလွယ်လေးပါကွ၊ အဆုံးဘယ်လိုသတ်ရမယ်ဆိုတာ အရင်စဉ်း
စားကြည့်လိုက်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအဆုံးရောက်အောင် ပို့ရေးလိုက်ပေါ့" ဟု
အိုဟင်နရီက ခပ်ရွှမ်းရွှမ်းပင် ပြောလိုက်ပါသည် ။ သူ့ဝတ္ထုများ သည် ယ
င်းကဲ့သို့ပင် ရေးထားဟန်တူသည် ။ သူ့ဝတ္ထုရေးရာတွင် ဘယ်တော့မှ

တစ်ခေါက်ပြန်ပြင်ရသည် မရှိ။ သူ့ဝတ္ထု၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ရေးပြီးလျှင် ရေးပြီးသားကို ပြန်မဖတ်တော့ဘဲ စာမူကို စာအိတ်တွင် ထည့် ချိတ်ပိတ်ကာ ပို့လိုက်တတ်သည် ။

"ဝတ္ထုရေးရာမှာ ပထမလိုက်နာရမယ့်အချက်က ကိုယ်ကြိုက်သလို ဝတ္ထုကို ရေးပါ။ ဒီနောက် ဒုတိယလိုက်နာရမယ့်အချက်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပါပဲ" ဟု သူက ရှင်းရှင်းပြောပြတတ်၏။

ကာရိုလိုင်းနားမြောက်ပိုင်း ဂရင်းစ်ဘိုရီးတွင် ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါတားအား ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွား၏။ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် 'တက်ဆက်'နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ အနောက်ဘက်ဒေသရှိ မြင်းထိန်း၊ နွားထိန်းအလုပ်ကို နှစ်သက်သဖြင့် ထိုဒေသတွင် နေထိုင်ပြန်သည် ။ သည့်နောက်တွင် 'တက်ဆက်' ကြေးတိုင်ရုံးတွင် စာရေးပင်လုပ်နေရင်း 'ဩစတင်' မြို့သူမိန်းမချောကလေး 'အယ်စတီ' နှင့် မေတ္တာမျှခဲ့ရာ သူမအား ခိုးပြေးသွား၏။ မာဂရက်ခေါ် သမီးကလေးတစ်ယောက်ရပြီးနောက် ဩစတင်မြို့တွင် ပထမဆုံးဖွင့်သော နေရှင်နယ်ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေကိုင်အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်ပြန်၏။ လခစားလုပ်နေစဉ် တစ်ဖက်က ဝါသနာအရ The Rolling Stone ခေါ် အပတ်စဉ်ထုတ်စာစောင်တစ်ခုကို ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ယင်းဘဏ်တိုက်ရှိ အလုပ်သမားများမှာ ရိုးသားကြသော်လည်း စည်းကမ်းရှိသေမှုမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ငွေစာရင်းစစ်ဆေးသောအခါ စာရင်းအင်းများ ကွာခြင်း၊ နည်းလမ်းတကျမရှိခြင်းကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခါက ငွေစာရင်းကွာနေသဖြင့် ပေါတားက နှစ်ရက်ကြာ စစ်ဆေးရာ ပေါတားကိုယ်၌ ကဒေါ်လာတစ်ရာ ထုတ်ယူပြီး စာရင်းကို ဖိုင်တွဲတွင် မသွင်းမိကြောင်း ဘဏ်အမှုထမ်းတစ်ဦးက ထောက်ပြရ၏။ အလားတူ စာရင်းကွာချက်များကို ပေါတားကိုင်သော ငွေစာရင်းတွင် တွေ့ရသောအခါ သူ့အားအရေးမ

ယူတော့ဘဲ စာရင်းကို ကြိဖန်ကိုက်အောင် လုပ်လိုက်ကြ၏။

ပေါတားသည် ယင်းဘဏ်မှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး ‘ဟူစတန်ပို့စ်’ သတင်းစာတွင် အလုပ်ဝင်ပြန်သည် ။ တစ်နှစ်မှ မပြည့်သေးမီ ပေါတားသည် အကောင်းဆုံးသတင်းစာဆရာဟု နာမည်ကြီးစပြုလာ၏။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် အစိုးရက သူ့အား ဩစတင်သို့အမြန် လာပြီး အမှုဆိုင်ရန် အမိန့်ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။ စုစုပေါင်း ၁၁၅၃ ဒေါ်လာနှင့် ၆၈ ဆင့်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်မှုနှင့် သူ့အား စွပ်စွဲလိုက်သည် ။ သို့သော် နောက်ဆုံးကွာသော ဒေါ်လာ ၂၉၉ နှင့် ဆင့် ၆၀ ငွေစာရင်း၏ နေ့စွဲမှာ ပေါတားဘဏ်မှ အလုပ်ထွက်ပြီးနောက် လပေါင်းများ စွာကြာမှ ထုတ်ယူထားသော ငွေစာရင်းဖြစ်နေသည် ။

ပေါတားသည် အစိုးရအမိန့်ကို မနာခံဘဲ အမေရိကန်ပြည်အလယ်ပိုင်းသို့ ထွက်ပြေးသွား၏။ သူ့ဇနီးကိုလည်း သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည် ။ သို့သော် အမျိုးသမီးခများမှာ တီဘီရောဂါဖြစ်နေရာ ရောဂါကျွမ်း၍ နေလေပြီ။ မကြာမီ သေဆုံးသွားရှာ၏။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပေါတားသည် ဩစတင်သို့ပြန် လာပြီး တရားခွင်တွင် အစစ်ခံသည် ။ ၁၈၉၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် သူ့အား ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်၏။ ပေါတား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသူမှာ သူ့အား အပြစ်ပေးစဉ်က ဂျူရီအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည် ။ ‘အိုဟင်နရီဟာ အပြစ်ကင်းတဲ့ သူပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရင် သူ့ကို ထောင်ချအပြစ်ပေးဖို့ ကျုပ်က အဆိုပြုမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။’ ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နောက်ပိုင်းတွင် ပြောပြ၏။ အစိုးရ၏ အမိန့်ဆင့်ခေါ်ခြင်းကို မလိုက်နာဘဲ ထွက်ပြေးမိခြင်းကပင် ပေါတားအဖို့ အပြစ်ရောက်နေပြီးဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် အမှုစစ်စဉ်က သူ့ရှေ့နေကို သူက မည်သို့မျှ အကူအညီမပေး၊ ပြန်လည်ထုချေခြင်းမပြု၊ ပကတိ ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့သည် ။

၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ထောင်ဒဏ်ကိုစတင်ခံယူသည် အိုဟိုအို ထောင်၏ ဆေးမှူးဒေါက်တာ ဂျွန်အိမ်သောမတ်စ်အား အိုဟင်နရီက ‘ကျုပ်ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်စုံတစ်ရာမှ မခိုးဘူးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဒီထောင်ရောက်တာဟာ ဘဏ်ငွေစာရင်းတွေရှုပ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ကျုပ်မယူခဲ့ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ယူသုံးသွားတာပါပဲ” ဟု ရင်ဖွင့်ရှာ၏။

သူ့ထောင်ကျစဉ်က အသက် ၃၆ နှစ်သာ ရှိသေးသည် ။ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့်ပင် ကလောင်ထက်လျက်ရှိပြီးသော်လည်း ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးချေ။ စာပေလောကတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် စွန့်စားနေသော ကလောင်သမားသာဖြစ်သည် ။ သူ့ထောင်မှ ထွက် လာပြီး အသက်လေးဆယ်ရှိသော အခါ ရင့်ကျက်ပြောင်မြောက်သော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ထောင်သက်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပင် သူ့ဝတ္ထုများ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ အိုဟင်နရီဆိုသော ကလောင်အမည်မှာ ထောင်အရာရှိ အိုရင်းဟင်နရီ၏ အမည်ကို ပြောင်းလဲယူထားသော အမည် ဖြစ်၏။

‘ပေးဆပ်ရသော ပြုပြင်မှု’ A Retrieved Reformation ခေါ် နာမည်ကျော် သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ သူ့ထောင်ကျစဉ်က ရေးခဲ့သောဝတ္ထုဖြစ်ဟန်တူသည် ။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဂျင်မီဗလန်ဆင်ခေါ် လူချောလူခန့်သည် အိမ်ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်သည် ။ ထောင်မှ ထွက် လာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပင် ပြစ်မှုများ ထပ်မံကျူးလွန်နေသေးသည် ။ သည့်နောက် သူ့စိတ်ကြိုက်မိန်းမချောကလေးတစ်ဦးကိုတွေ့ရာ ရာဇဝတ်မှုကိုစွန့်ပြီး လူကောင်းဖြစ်လာလေသည် ။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားပြီး မိန်းမချောကလေးအား လက်ထပ်ယူရန် စီစဉ်သည် ။ ထိုအတောအတွင်း အမျိုးသမီး၏ တူမကလေးသည် သူမ သူငယ်ချင်းမကလေးအား ဘဏ်တိုက်တွင်းရှိ မီးခံသေတ္တာတွင်းထဲ၌ ပိတ်ထားမိ၏။ ကလေးအသက်ကိုကယ်ရန် ဂျင်

မိဗလန်ဆင်းက မီးခံသေတ္တာကို အရဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကား သူ့ချစ်သူ သူ၏ လူကောင်းဘဝနှင့် သူ၏ ချမ်းမြေ့စရာအနာဂတ်ကိုပါ ကျောခိုင်းစွန့်လွှတ်ကာ ကလေးအသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသော စုံထောက်သည် သူ၏ မွန်မြတ်သော စိတ်ထားနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ သူတစ်ပါးအသက်ကို ကယ်ပုံသောသတ္တိကို သိရသဖြင့် များစွာ စိတ်ထိခိုက်မိကာ သူ့အား ဘဏ်တိုက် မီးခံသေတ္တာဖွင့်မှုနှင့် မဖမ်းဆီးဘဲ ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။ ။

ယင်းဝတ္ထုကို ‘သို့မဟုတ် ဂျင်မီ၊ ဗလန်တင်း’ Alias Jimmy Valentine ဟူသော အမည်နှင့်ပြဇာတ်အဖြစ်ပြောင်းကာ ဘရောဒဝေးရုံတွင် ကပြရာ အလွန်လူကြိုက်များ ၏။ တင်ဆက်သူမှာ ဂျော့တီလာဖြစ်သည်။ ။ တီလာက ထိုဝတ္ထုကို အိုဟင်နရီကိုယ်တိုင် ပြဇာတ်အဖြစ်ပြန်ရေးပေးရန် လာပြောစဉ်က အိုဟင်နရီက ငြင်းခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တီလာက သူ့အား စာမူပိုင်ခွင့်အတွက် ဒေါ်လာငါးရာပေးခဲ့ပြီး ပေါလ်အမ်းစထရောင်းအား ပြဇာတ်အဖြစ် အရေးခိုင်းရာ ရေးခ ဒေါ်လာတစ်သိန်းပေးရသည်။ ။ မိမိဝတ္ထုကို မူပိုင်ခွင့်အနည်းငယ်နှင့် လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး သူတစ်ပါးအဖို့ သိန်းချီ၍ ငွေရသွားသည် ကို မနှမြောပါသလောဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အိုဟင်နရီအား မေးရာ။

"မနှမြောပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ် ဝတ္ထုတွေကို ပြဇာတ်ရေးဆရာတွေက ဘော်ချက်လို့ ရတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကျောရိုးကြီးတစ်ခုလုံး ယားကျိကျိဖြစ်သွားသဗျ' ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

ထောင်မှ ထွက်လာသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့နေအိမ်သစ်မှာ နေပြီး ဝတ္ထုများကို ဒလစပ်ရေးကာ နာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်းတိုင်းသို့ ပေးပို့ရာ အား

လုံးဖော်ပြခံရ၏။ သူ့နေအိမ်သစ်မှာ နယူးယော့မြို့တွင် ရှိသည် ။ သူက နယူးယော့ကို ဥမင်လမ်းပေါ်က ဘက်ကဒက်မြို့တော်ဟု တင်စားခေါ်လေ့ရှိသည် ။ သူနာမည်ကြီးလာသည် နှင့်အမျှ သူ့စာဖတ်ပရိသတ် တောင့်တတိုင်း ဖြည့်စွမ်းရလွန်းသဖြင့် သူ့ကျန်းမာရေး ထိခိုက် လာလေသည် ။ ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် သူငယ်ကျွမ်းဆွေ၊ အက်ရှိဗီးမြို့သူ ဆာရာအယ်လ်ကိုမင်အား လက်ထပ်ယူလိုက်၏။ ဤအချိန်ကား သူ၏ အအောင်မြင်ဆုံး အကျော်ကြားဆုံးအချိန်ဖြစ်သည် ။ သူ့ဝင်ငွေမှာ တစ်လတွင် သောင်းနှင့်ချီ၍ ဝင်နေချိန်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူသည် ဝင်ငွေများကို သိုမှီးတတ်သူမဟုတ် နှမ်းပါးသူများအား သူ့စွန့်ကြဲပုံမှာ လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ရက်ရောလွန်းလှသည် ။

၁၉၀၈ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်အချိန်သည် ကား သူ၏ အကျော်ကြားဆုံး အချိန်နှင့် ကြေကွဲစရာဖြစ်သော အချိန် ဖြစ်၏။ သူသည် ‘ကျန်းမာရေး ကောင်းသော အမဲသားသည် ကြီး’ မဟုတ်တော့ပြီ။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်သဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းနှင့် အကြံပေးကြည့်၏။

"ဘာကြောင့် တောလက်ကျေးရွာပိုင်းသွားနေပြီး စာမရေးတာလဲဗျ"

"ကျုပ်ဘဝကို အသစ်ပြန်စဖို့ က ကျုပ်စိတ်ကျလှပါပြီဗျာ"

သူက ခေါင်းကလေးယမ်းခါရင်း ပြောရှာသည် ။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသော အပြုံးနှင့်ပြုံးရင်း ‘ပြီးတော့လဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဓမ္မတေးသံမကြားနာရဘဲ ဘယ်လိုလုပ်စာရေးနိုင်ပါ့မလဲ" ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်

။

သူမသေဆုံးမီ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူ့ကျန်းမာရေးမှာ အလွန်အမင်း ချို့ယွင်း လာလေသည် ။ နာလန်ထလာရန် အက်ရှိဗီသို့ ပြောင်းရွှေ့

နေကြည့်သေးသည် ။ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရေးပေးရန် ဂျော့တီလာက သူ့အား ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ ကို စရံအဖြစ်ပေးထားသော်လည်း မရေးဖြစ်တော့ချေ။ နယူးယော့သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း အိုဟင်နရီသည် အအေးမိ၍ ဖျားလေသည် ။ သူ့ကံဇာတာညှိုးချေပြီ။ ၄၇ နှစ်သော သူ့သက်တမ်းတွင် ဘဝမျိုးစုံ ကျရောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့သော သူ၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထုများ ‘အိပ်မက်’ (The Dream) ဖြစ်သည် ။ သူသေဆုံးပြီးမှ ယင်းဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်ဖြစ်သည် ။

လူမမာဘဝ အိပ်ရာထဲလဲစဉ် ခေတ္တမှေးအသွား ယင်း ‘အိပ်မက်’ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ‘အိပ်မက်’ ဇာတ်လမ်းမှာ မိမိရည်းစားကို သတ်မိသဖြင့် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသော ရာဇဝတ်သားသည် အပြစ်ခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည် ။ လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကြိုးချည်အတင်ခံရတော့မည်ကို ထိတ်လန့်သဖြင့် ရာဇဝတ်သားသည် မေ့မြောသွား၏ ။ မေ့မြောစဉ် ‘အိပ်မက်’ မက်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျေးလက်တောရွာအိမ်ကလေးတစ်ဆောင်ကို မြင်ရ၏။ အထဲ၌ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည် ။ သူတို့ အား ရာဇဝတ်သားက စကားပြောကြည့်သောအခါ သူ့ဇနီးနှင့်ကလေးဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရပြန်သည် ။ အိမ်မှာ လည်း သူ့အိမ်ဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်ယောက်က ပြင်မရနိုင်သော အမှားကိုကျူးလွန်မိပြီဟု ရာဇဝတ်သားက ထင်လိုက်၏။ တရားစွဲမှု၊ စီရင်ချက်ချမှု၊ သေဒဏ်ပေးမှုများကား အိပ်မက်များ သာဖြစ်သည် ဟု လည်း သူက ထင်နေသည် ။ သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးကို နမ်းမိလိုက်သည် နှင့် အိပ်မက်လည်း ပျောက်၊ မေ့မြောရာမှ လည်း သတိရလာသည် ။ ဤတွင် အဖြစ်မှန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရရှာသည် ။ ထောင်အာဏာပိုင်က အချက်ပြလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရာဇဝတ်သားထိုင်နေသော ကုလားထိုင်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်များ လိုက်သွားလေ

သည် ။ ရာဇဝတ်သားကား အိပ်မက်မှားကြီးကို မြင်မက်ခဲ့လေပြီတကား
။

အိုဟင်နရီ မသေမီ နှစ်ပတ်ခန့်က သူ့စိတ်ဆန္ဒများ သည် သူ၏ ဉာဏ်မျက်စိတွင် အိပ်မက်ပမာ ထင်ဟပ်နေ၏။ ထိုအခါတွင် သူသည် အလွန်ကြည်နူးနေပုံရသည် ။ သူဗုံးဗုံးလဲသောအချိန်မှာ ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိ သူ၏ နေရာဟောင်းစာရေးခဲ့သော အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ၂ရက်ကြာသောအခါ (၁၉၁၀ ခုနှစ် ဇွန်လ ၅ရက်နေ့) သူ့အား ပြုစုနေသော သူနာပြုဆရာမအား။

"လိုက်ကာတွေကို မတင်ပေးပါ ဆရာမရယ်။ အမှောင်ထဲ အိမ်ပြန်ရမှာ ကျုပ်ကြောက်ပါတယ်" ဟု ယင်းသို့ပြောရင်း ဘဝပုံပြင်များ ရေးခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးသည် အသက်၅၅ရပ်သွားရှာလေသတည်း။

Henry James Forman ရေး 'The Magical Gift of O.Henry' မှီးသည်

။

নন্দিতা নাথ
স্বাক্ষর
১৯৬৩

HEARTS AND CROSSES
BY O. HENRY

လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်မှ နှလုံးသား

ဘော်လံဒီဝု(ဒ)က အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ရသည် ။
ဘော်လံဒီတစ်ခုခုလိုချင်ပြီဆိုလျှင် ရသည် ချည်းသာ။ သူ၊ အမှန်တော့
သူ့အကြောင်းတော့မဟုတ်ပါ။ ယခုသောက်လိုက်သည့် တတိယခွက်မှာ
ပထမနှင့်ဒုတိယခွက်တို့ ထက် ပိုများ သည် ။ စင်စစ် ဘော်လံဒီမှာ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းကို နားဆင်နေခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။ မည်
သို့ ဆက်လုပ်သင့်သည် ကို သူပြောရန် အလှည့်ရောက်ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍
သူငယ်ချင်းက သူ့အား အရက်ဝယ်တိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းသည် လ
ည်း မိတ်ဆွေအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အရာသာ ဖြစ်ပေသည် ။

"မင်းနေရာမှာ ငါသာ ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ဖြစ်ပြီကွ" ဘော်လံဒီက
ပြောပြလိုက်သည် ။ သူပြောနေသောအသံမှာ ကျယ်သလို ပြင်းပြင်းပြပြ
လည်း ရှိလှသည် ။

ဝက်(ဗ)ယီဂါက သူ့ဦးထုပ်ကိုနောက်သို့ မ,ကာ တွန်းတင်လိုက်သည်
။ အဝါရောင်ဆံပင်များကြားသို့ လက်ချောင်းများ ဖြင့် ထိုးဖုနေပြန်သည်
။ ယခုတော့ သူ့အသွင်မှာ ပို၍ ပင် ခက်ထန်နေလေသည် ။ သို့သော် ဤ
သို့လုပ်ရုံမျှဖြင့် သူ့အတွက် ပို၍ ကောင်းအောင် မတွေ့နိုင်ခဲ့ပါချေ။
ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်ယူသောက်ပြန်သည် ။

"လူတစ်ယောက်ဟာ မိဖုရားတစ်ပါးကို လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အတွက်
သူ့အဖို့ ဘာမှ ဖြစ်လာစရာမရှိပါဘူးကွာ" ဝက်(ဗ်)က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည် ။ ယင်းမှာ လည်း သူ့အဖြစ်မှန်သာ ဖြစ်သည် ။

"မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ" ဘော်လံဒီက ငြင်းလိုက်သည် ။ "ဘုရင်ပဲဖြ

စံရမှာ ပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွာ ဘုရင်မရဲ့ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ ဥ
ရောပတိုက်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘုရင့်သမီးတော်ကို လက်ထပ်လို
က်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြတာပဲ။ သူ့မိန်းမကတော့ ဘုရင်မ ဖြစ်လာမှာ
ပေါ့လေ။ သူကတော့ ဘုရင် မဖြစ်တော့ဘူးကွ။ သူ့တာဝန်က ဘုရင်မနဲ့
အတူ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ တွဲပါနေဖို့ ပဲ။ နောက်နန်းခံမယ့် ဘုရင်ရဲ့ အဖေ
အဖြစ်တော့ ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ မှန်တယ် ဝက်(ဗ်)ရေ မ
င်းဟာ.. မင်းဟာ ဘုရင်မရဲ့ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်နေမှာ ပါ။ ငါသာ ဆိုရင်
တော့ အားလုံးကို ပြောင်းတိပြောင်းပြန်လုပ်ပစ်ပြီး ဘုရင်ဖြစ်မှာ ပဲကွ"

ဘော်လံဒီက လက်ကျန်အရက်ကို ရှင်းလိုက်သည်။

"ဘော်လံဒီ မင်းနဲ့ ငါဟာ နွားကျောင်းသားအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ
အတူတွဲပြီး လုပ်လာခဲ့ကြတဲ့ ကောင်တွေပါကွာ။ ကလေးဘဝကတည်း
က တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားခဲ့ကြသူတွေပါ။ ငါ့မိသားစုအ
ကြောင်းကို မင်းကလွဲရင် ငါဘယ်သူမှ မပြောချင်ဘူး"

"ဆင်တာမက်အလစ္စတာကို ငါလက်ထပ်တုန်းက မင်းဟာ နို့ပါတီ
တိုခြံကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့၊ ငါကတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူး
ပေါ့ကွာ။ ကဲ အခု ငါ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးကွ"

"အဘိုးကြီးအလစ္စတာဟာ ကျွဲနွားမွေးမြူရေးရဲ့ တက္ကဆက်အနောက်
ပိုင်းက ဘုရင်တစ်ဦးဖြစ်တုန်းကဆိုရင်" ဘော်လံဒီက စကားစပေးလို
က်သည်။ "မင်းဟာ အရေးပါတဲ့ လူပဲကွ၊ လူတွေကို ဘာတွေလုပ်၊ ဘာ
တွေမလုပ်နဲ့ လို့ မင်းကပဲ ခိုင်းခဲ့တယ်။ သူ့လိုပဲ မင်းအမိန့်တွေကို ငြင်းနိုင်
ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒါတော့အမှန်ပဲကွ" ဝက်(ဗ်)က ထောက်ခံလိုက်သည်။ "ဆင်တာ
ကို ငါလက်ထပ်ချင်တာ သူ (အဘိုးကြီး) သိတဲ့ အချိန်ထိပေါ့ကွာ။ အဲဒီ

နောက်တော့ ခြံထဲက အိမ်နဲ့ ဝေးသည် ထက်ဝေးအောင် ငါ့ကို သူပို့လိုက် တော့တာပဲ။ အဘိုးကြီး အလစ္စတာသေတော့ ဆင်တာကို ဘုရင်မအဖြစ် သူတို့ က အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြတယ်။ ခုတော့ ငါ့အဖို့ တိရစ္ဆာန်တွေ ကို ခိုင်းရုံလောက်ပဲရှိနေတယ်။ လုပ်ငန်းအားလုံးကို သူကပဲ ကြိုးကိုင် နေတာကွ၊ ငွေအားလုံးကိုလည်း သူပဲ၊ ငါ့မှာ တော့ တိရစ္ဆာန်လေးတစ် ကောင်ကိုတောင် ရောင်းခွင့်မရှိဘူး။ ဆင်တာက ဘုရင်မ၊ ငါကတော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး "

"ငါသာ ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ပဲဖြစ်ရမယ်"

ဘော်လံဒီက ထိုစကားကိုပင် ထပ်မံပြောသည် ။

"လူတစ်ယောက်ဟာ ဘုရင်မတစ်ပါးကို လက်ထပ်ရင် သူဟာလဲ သူ့ မိန်းမအဆင့်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ ဒါကို ထူးဆန်းတယ်လို့ လူတော်တော် များများက ထင်နေကြတယ် ဝက်ဗ်ရေး။ ခုတော့ မင်းရဲ့ စကားဟာ နှိပ် တီခြံကြီးမှာ ဘာမှ အရာမရောက်ဘူး။ မစ္စက်ယီဂါဟာ မိန်းမကောင်း လေးတစ်ယောက်ပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ အိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့"

ဝက်(ဗ်)၏ ညှိရောင်သန်းနေသည့်မျက်နှာမှာ ကြေကွဲမှုဖြင့် ရင့်ရော် သွား၏။ ထို့ပြင် သူ၏ အဝါရောင်ဆံပင်နှင့် အပြာရင့်ရောင်မျက်လုံးတို့ မှာ သူ့အား သူ့ထက်သန်မာသူတစ်ဦးလက်သို့ ခေါင်းဆောင်မှုကို ပေးအပ်လိုက်ရသော ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။ သို့တိုင်အောင် သူ ၏ ရှည်လျားလှသော ခန္ဓာကိုယ်က ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်မျိုး အဖြစ်ခံနိုင် ဖွယ်မရှိလောက်အောင် ကြံ့ခိုင်လှ၏။

"ဒီနေ့ ခြံကို ငါပြန်မယ်"

ဝက်ဗ်က ပြောပင်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ပြန်လိုစိတ်မရှိကြောင်း

က သိသာလွန်းလှသည်။ ။

"နွားတချို့ကို မနက်ဖြန် ဆန်အင်တိုနီယိုကိုပို့ဖို့ လုပ်စရာရှိသေးလို့ ကွ"

"ဒရိုင်းလိပ်စ်အထိ ငါလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ကွာ"

ဘော်လံဒီက ပြောလိုက်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မြင်းများ ပေါ်သို့တက်ပြီး မနက်ပိုင်းက သူတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့သော မြို့ကလေးမှ ခွာခဲ့ကြသည်။ ။

ဒရိုင်းလိပ်စ်သို့အရောက်ဝယ် ရပ်တန့်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့သည် စကားမပြောဘဲ မိုင်ပေါင်းများစွာ မြင်းစီးလာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ တက္ကဆက်ပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါလည်း ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းသာ စကားပြောဖြစ်ကြ၏။ ယင်းစကားကြားဝယ် အဖြစ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ။ တစ်ယောက်က စကားစလိုက်ချိန်ဝယ် တစ်ဦးကလည်း ထိုအကြောင်းကိုသာ ပြောနေမိပြီးဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်မိုင်က ခရီးရောက်သောအခါ ဝက်(ဗ်)က စကားစခဲ့သည်။ ။

"ဆင်တာပြောင်းလဲသွားတဲ့ အချိန်ကို မင်းမှတ်မိသေးလား ဘော်လံဒီ၊ ခြံထဲက အိမ်နဲ့ ဝေးရာကို အဘိုးကြီးက ငါ့ကိုပို့တဲ့ နေ့လေ၊ မင်း မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် သူပို့လိုက်တဲ့ အမှတ်အသားကို မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား"

"ခြံနားကပ်လာရင် ငါ့ကိုသတ်ပစ်မယ်လို့ အဘိုးကြီးကတော့ ငါ့ကိုပြောထားတာပဲ။ သူပို့ပေးတတ်တဲ့ အမှတ်အသားကို မင်းမှတ်မိသလားဟင် ဘော်လံဒီ၊ အထဲမှာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံပါတဲ့ အသည်းနှလုံးပုံလေကွာ"

"ငါ ဘာမှတ်မိသလား ဟုတ်လား၊ သိပ်မှတ်မိပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလက်ဝါး ကပ်တိုင်နဲ့ နှလုံးသားတံဆိပ်ကို ခြံကနွားကျောင်းသားတိုင်း သိကြပါတယ်။ ခြံကလာတဲ့ ဟာတွေထဲမှာ ဒါမျိုးပါတာကို တို့ မြင်ကြပါတယ်။ အားလုံးပေါ်မှာ အဲဒီအမှတ်အသားပါတာချည်းပဲ၊ အဲဒါက သတင်းစာ တွေထဲမှာ လည်း ပါတယ်။ အစားအသောက်သေတ္တာတွေပေါ်မှာ လဲ ပါ တာပဲ။ ခြံက အဘိုးကြီးလွတ်လိုက်တဲ့ စားဖိုမှူးကြီး အင်္ကျီပေါ်မှာ တော င်ပါတာကို ငါတစ်ခါက တွေ့မိသေးတယ်"

"ဆင်တာက ငါ့ကိုတွေ့ချင်ပြီဆိုရင် ငါတွေ့နိုင်မယ့်ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေါ်မှာ အဲဒီအမှတ်အသားလုပ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ငါက တွေ့ချင်ပြီဆိုရင် လည်း အဲဒီညမှာ ကို ခြံရောက်အောင် အမြန်ဆုံးသွားရတာပဲ၊ ဆင်တာ ကို ငါအိမ်ပြင်ဘက်မှာ တွေ့ရတာဖြစ်တယ်"

"ဒါကို တို့ အားလုံးသိပါတယ် ဝက်(ဗ်)ရာ။ ဒါပေမဲ့ တို့ တစ်ခွန်းမှ မ ဟခဲ့ကြပါဘူး။ မင်းနဲ့ ဆင်တာ ယူကြမှာ ကို တို့လိုလားကြတယ်။ အဲဒီ လိုမြန်တဲ့ မြင်းမျိုး မင်းဆီမှာ ဘာကြောင့်ရှိတာကို တို့ သိထားကြတယ်။ ခြံကလာတဲ့ တစ်ခုခုပေါ်မှာ လက်ဝါးကပ်တိုင်နဲ့ အသည်းနှလုံး အမှတ် အသားပါလာရင် မင်းမြင်တော့ အဲဒီညမှာ အမြန်ဆုံးနှင်တော့မယ်ဆို တာ အမြဲတမ်းတို့ သိထားကြပါတယ်"

"အဲဒီအမှတ်အသားကို ဆင်တာ နောက်ဆုံးပို့လိုက်တဲ့ အချိန်က"

ဝက်(ဗ်)က ရှင်းပြသည် ။

"သူနေမကောင်းဖြစ်တဲ့ အချိန်ပဲ၊ အမှတ်အသားကို ငါတွေ့လိုက်တာ နဲ့ မြင်းပေါ်တက် ခရီးစထွက်တော့တာပဲ၊ မိုင် ၄၀ ခရီးပေါ့ကွာ။ သူက တို့ တွေ့နေကျနေရာမှာ ရှိမနေဘူးလေ။ အဘိုးကြီးက တံခါးပေါက်ဝမှ စောင့်တွေ့တယ်"

"တွေ့တော့ မင်းအသတ်ခံဖို့ လာတာလားတဲ့ ၊ ဒီအချိန်မှာ တော့ မင်းကို ငါမသတ်နိုင်ဘူးကွာ။ မင်းကို ငါပဲအခေါ်လွှတ်လိုက်တာ။ ဆင်တာက မင်းကိုတွေ့ချင်နေတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲသွားပြီး ဆင်တာကိုတွေ့၊ နောက်ကို ဒီကိုပြန် လာပြီး ငါနဲ့ တွေ့.. တဲ့ "

"ဆင်တာဟာ အိပ်ရာထဲမှာ အတော်နေမကောင်းဘဲ လဲနေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြုံးပြီး ငါ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ရှာတယ်။ ငါကလဲ မြင်းစီးလာတဲ့ အဝတ်အစားအတိုင်း ရွှံ့တွေပေကျရက်နဲ့ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရတယ် "

"ရှင်ပြန်လာမှာ ကို ကျွန်မနာရီနဲ့ ချီပြီး စောင့်နေခဲ့ရတယ် ဝက်(စ်)ရယ်.. တဲ့ ။ ရှင်လာမယ်ဆိုတာလဲ သေချာပေါက်သိတယ်။ အမှတ်အသားကို ရှင်တွေ့တယ်မဟုတ်လားတဲ့ ။ တွေ့ပါတယ်လို့ ငါက ပြောလိုက်တော့ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အမှတ်အသားပဲ၊ နှလုံးသားတွေနဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေလေ။ ဒါတွေဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ခံစားမှုအဓိပ္ပာယ်ပဲလို့ သူက ပြောတယ်"

"အဘိုးကြီးဒေါက်တာမတ်(စ်)ဂရုကလဲ အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်။ ဆင်တာ အိုပေ ပြတေ ဘုမ ယ နှ် အ ခ ပျီန န် မှာ ဒေါက်တာမတ်(စ်)ဂရုက သူ့မျက်နှာကိုစမ်းကြည့်ပြီး ငါ့ကိုပြောတယ်။ မင်းဟာ သူ့အတွက် ကောင်းကျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့သွားဦးကွာ။ မိန်းကလေးဟာ မနက်ဆိုရင် နေကောင်းသွားလိမ့်မယ်တဲ့ "

"အဘိုးကြီးမက်အလစ္စတာက အခန်းအပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတယ် ။ သူ အိပ်ပျော်သွားပြီလို့ ငါက ပြောလိုက်တယ်။ ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ခုသတ်လို့ ရပြီ။ ခင်ဗျားမှာ အချိန်တွေအများကြီးရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်ပြီး မခုခံပါဘူးလို့ "

"အဘိုးကြီးက ရယ်ပြီး ငါ့ကိုပြောတယ်ကွ။ အနောက်ပိုင်း တက္ကဆက်ပြည်နယ် အကောင်းဆုံးကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ကို သတ်တာဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ် ကြီးကြပ်ရေးမှူးကောင်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်မှာ ရှာရမှန်းလဲ ငါမသိဘူး။

ငါ့မိသားစုထဲမှာ မင်းကိုတော့ မဝင်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခြံနဲ့ ဝေးရာမှာ မင်းနေရင်တော့ နိပါတီတိုခြံမှာ မင်းကို ငါ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ မင်းသွားအိပ်လိုက်ဦး၊ နောက်မှ စကားပြောကြမယ်တဲ့ "

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက လမ်းခွဲရန် ပြုလိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်၏ လက်ကိုတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသည် ။

"ငွတ်ဘိုင် ဘော်လံဒီ၊ မင်းနဲ့ ငါတွေ့ပြီး ခုလိုစကားပြောရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ"

နှစ်ဦးသား တစ်ဟု န်ထိုး ထွက်ခွာလမ်းခွဲခဲ့ကြသည် ။

ထို့နောက် ဘော်လံဒီက မြင်းဇက်ကိုဆွဲရပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်၏။ " ငါသာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ပဲဖြစ်ရမယ်ဟေ့ "

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရှုန်နာရီအချိန်ဝယ် ဘတ်တန်းနာက နိပါတီတိုခြံ၏ အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ ဘတ်မှာ ဆင်အင်တို နီယိုသို့ နွားများ မောင်းသွားမည့် နွားကျောင်းသားဖြစ်သည် ။ မစ္စက်ယီဂါက အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ပန်းပင်များကို ရေလောင်းလျက်ရှိသည် ။

ဆင်တာမှာ သူ၏ သခင် ဘုရင်ကြီးမက်အလစ္စတာနှင့် တူသည့်အချက်များ စွာ ရှိသည် ။ အရာရာကို သူမက ကျိန်းသေပေါက် တွက်တတ်၏ ။ ဘာကိုမျှ မကြောက်ရွံ့။ မာနရှိသည် ။ သို့သော် ရုပ်ရည်ကမူ အမေနှင့် တူ၏။

ကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သိမ်မွေ့သောအလှရှိ၏။ သူမမှာ မိန်းမ သားတစ်ဦးဖြစ်၍ စိတ်ထားကလည်း မိန်းမဆန်၏။ သို့တိုင်အောင် သူမ မှာ ဖခင်က ဘုရင်ဖြစ်သကဲ့သို့ သူမကလည်း ဘုရင်မနယ် ရှိနေလေသ ည် ။

ဝက်(ဗ်)က သူမ၏ အနားတွင် ရပ်ရင်း နွားကျောင်းသားနှစ်ယောက် သုံးယောက်အား အမိန့်များ ပေးနေသည် ။

"ဝွတ်မောနင်း" ဘတ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"နွားတွေကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ဘာဘာတို့ ဆီကိုပဲ လား"

ဤအဖြေမျိုးကို ဆင်တာက ပေးတတ်လေ့ရှိ၏။ ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြ င်းနှင့် ဘဏ်လုပ်ငန်း စသည့်အလုပ်အထွေထွေမှာ သူမ၏ လက်ထဲတွင် သာရှိ၏။ နွားများ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းကိုသာ ခင်ပွန်းသည် ၏ လက်ထဲသို့ ဝကွက်အပ်ထား၏။

ဘုရင်မကြီး မက်အလစ္စတာရှိစဉ်က ဆင်တာမှာ သူ၏ အတွင်းရေး မှူးနှင့် အကူအညီပေးသူ ဖြစ်၏။ သူမက သူမအလုပ်အား ဆက်လုပ်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်မှုရှိခဲ့၏။ ဘတ်၏ အမေးကိုမူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ က အဖြေပေးလိုက်သည် ။

"အဲဒီနွားတွေကို ဇင်မာမန်းနဲ့ နက်(စ်)ဘစ်တို့ ဆီ မောင်းသွား။ ဒီကိစ္စကို ဇင်ယာမန်းနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောပြီးပြီ"

ဘတ်က ပြန်ထွက်ရန် လှည့်လိုက်၏။

"နေဦး"

ဆင်တာက ခပ်သွက်သွက်တားလိုက်၏။ သူမက ခင်ပွန်းသည် အား

မီးခိုရောင်မျက်လုံးအစုံဖြင့် အံ့အားသင့်စွာကြည့်၏။

"ဘာသဘောလဲ ဝက်(ဗ်)၊ ဇင်မာမန်းနဲ့ နက်(စ်)ဘစ်တို့ ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ အရောင်းအဝယ်မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာဘာဟာ ဒီခြံကနွားတွေဝယ်နေတာ ဂျနစ်ရှိနေပြီ။ ကျွန်မ အပြောင်းအလဲလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး "

သူမက တန်နာဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

"အဲဒီနွားတွေကို ဘာဘာဆီမောင်းသွားပါ"

ဘက်တန်နာက မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ရပ်၍ စောင့်စားနေသည် ။

"ဒီနွားတွေကို ဇင်မာမန်းနဲ့ နက်(စ်)ဘစ်တို့ ဆီကိုပဲ မောင်းသွားစေချင်တယ်"

ဝက်ဗ်၏ မျက်လုံးပြာပြာဝယ် တောက်ပမှုတစ်ခုရှိနေ၏။

"ကဲ.. အလုပ်စဖို့ အချိန်တန်ပြီ" ဆင်တာက ဘတ်အား ပြောလိုက်၏ ။ "ဘာဘာကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ။ တစ်လအတွင်း နွားတွေပိုပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ "

ဘတ်၏ မျက်လုံးအစုံက ဝက်(ဗ်)နှင့်ဆုံမိကြ၏။

"ခင်ဗျား ဒီနွားတွေကို"

"ဘာဘာဆီ ပို့လိုက်ပါ"

ဆင်တာက ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဒီကိစ္စ ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ တော့။ ကဲ ဘတ် ရှင်က ဘာကို စောင့်နေသေးတာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

ဘတ်က ကသုတ်ကရိုက်တော့ ထွက်မသွားပါနဲ့။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏ မိတ်ဆွေမှာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ ယခုဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို သူ သဘောမတွေ့။

"သူ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လားဗျ" ဝက်(ဗ်)က အော်ပြောလိုက်၏။ "သူခိုင်းတာကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြရမှာပဲ"

ဝက်(ဗ်)က ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ချလိုက်၏။

"ဝက်(ဗ်) ရှင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘုရင်မတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်တော်ဆက်လို လုပ်နေတာဟေ့၊ မင်းက ဘာများ မျှော်လင့်ထားလို့လဲ၊ ငါပြောပါရစေဦး၊ ဘုရင်မတစ်ပါးကို လက်မထပ်ခင်တုန်းကတော့ ငါဟာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ပဲ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေရသလဲဆိုတော့ နွားကျောင်းသားတွေ ရယ်စရာဖြစ်နေရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မယ်"

ဆင်တာက သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

"ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ရှိစမ်းပါ ဝက်(ဗ်)" သူမ၏ လေသံက တည်ငြိမ်လှ၏။ "တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ နွားတွေကို ရှင်က စောင့်ရှောက်တယ်။ ကျွန်မက လုပ်ငန်းကိုစောင့်ရှောက်တယ်။ နွားတွေအကြောင်း ရှင်နားလည်ပြီး လုပ်ငန်းအကြောင်းကိုတော့ ရှင့်ထက် ကျွန်မက ပိုနားလည်တယ်။ အလုပ်ကို ဖေဖေဆီက ကျွန်မ သင်ယူထားခဲ့တာပဲ"

"ဘုရင်တွေ၊ ဘုရင်မတွေကို ငါသဘောမတွေ့ဘူးကွ၊ ငါကိုယ်တိုင်က အဲဒါမျိုးဖြစ်ရတာ မကြိုက်ဘူး။ ကောင်းပြီလေ ဒါက မင်းရဲ့ ခြံထဲ နွားတွေကို ဘာဘာပဲ ရပစေပေါ့"

ဝက်(ဗ်)၏ မြင်းမှာ အိမ်အနီးတွင် ချည်ထား၏။ သူက အိမ်ထဲသို့ဝင်

သွားပြီး ခရီးရှည်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို သယ်လာသည် ။
ပစ္စည်းများကိုလည်း မြင်းတွင် ချည်နှောင်လိုက်၏။ သူ့နောက်သို့ ဆင်
တာလိုက်လာသည် ။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ သွေးအနည်းငယ် ဆုတ်နေ၏။

ဝက်(ဗ်)က မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင်
ထူးခြားသော တောက်ပြောင်မှုတစ်ခုမှ လွဲ၍ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ဖ
မ်း၍ မရပေ။

"မွန်ဒိုရေ ထွက်ပေါက်မှာ နွားတချို့ရှိနေတယ်" သူက ပြောလိုက်၏။
"အဲဒါတွေကို နေရာရွှေ့ပေးဖို့ လိုတယ်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေက နွား
သုံးကောင်ကို ကိုက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီကိစ္စ ဆင်းကိုပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ သူ
ကို မင်းပြောလိုက်ပါ"

ဆင်တာက မြင်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ပြီး ခင်ပွန်းသည် ၏ မျက်
လုံးအစုံအား မော့ကြည့်သည် ။

"ကျွန်မကိုထားခဲ့တော့မှာ လားဟင် ဝက်(ဗ်)"

သူမ မေးလိုက်ပုံက တည်ငြိမ်လှ၏။

"ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ငါပြန်ယူတော့မယ်"

"ရှင်အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်"

သူမက ရုတ်ခြည်းအေးစက်စက်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ချာ
ခနဲလှည့်၍ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့သည် ။

ဝက်(ဗ်)ယီဂါက အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ တတ်နိုင်သမျှ တန်းတန်း
မတ်မတ်ဖြစ်အောင် မြင်းစီးသွားခဲ့သည် ။ ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်သို့
ဆုံတွေ့နေသည် ဟု ထင်ဖွယ်ရာအရောက်ဝယ် ၎င်းအား မမြင်ရတော့
ချေ။ နိပါတီတိုခြံအနေဖြင့်လည်း သူ့သတင်းကို ဘာမျှမကြားရတော့ချေ

ရက်တွေကြာ၍ သတင်းပတ်တွေပြောင်းခါ လများ ပင်ကျော်လွန်ခဲ့
ချေပြီ။ ဝက်(ဗ်)ယီဂါတစ်ယောက်ကမူ အိမ်သို့ပြန်မလာခဲ့။

တစ်နေ့တွင် မူ ဘာဆိုလိုမြူးဟူသော အရေးမပါသူတစ်ယောက်သ
ည် နိုပါတီတို့ခြံ၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နားလာသည် ။ မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေလေပြီ။ သူသည် ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ချလို
က်ရင်း စကားစတင်ပြောတော့သည် ။

"မစ္စယီဂါ ခင်ဗျားလို နာမည်မျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆက်ကိုခြံမှာ
ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ။ ဝက်(ဗ်)ယီဂါတဲ့ ။ အဲဒီခြံမှာ သူက ကြီးကြပ်
ရေးမှူးပဲ၊ သူက အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်က အဝါရောင်၊ စကားသိပ်မပြော
ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ များ ဆွေမျိုးတော်သလားလို့ ဗျာ "

"ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ပေါ့ရှင်" ဆင်တာက ပြောပြသည် ။ "ဆ
က်ကိုခြံအတွက် ကောင်းတာပေါ့၊ မစ္စတာယီဂါဟာ အနောက်ဘက်ဒေ
သမှာ တော့ အကောင်းဆုံးကြီးကြပ်ရေးမှူးပေါ့"

နိုပါတီတို့ခြံ အခြေအနေအရပ်ရပ်မှာ အားလုံးကောင်းမွန်ခဲ့၏။ နွား
မျိုးတစ်မျိုးကိုပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုင်တွယ်ပျိုးထောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်
။ ယင်းနွားတို့ မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံပေါက်ဖြစ်ပြီး ကတ္တဆက်နွားတို့ ထက်
ပိုကောင်းသည် ။ နိုပါတီခြံတွင် ထိုနွားမျိုးက ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြ၏။
အခြားခြံများမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကလည်း ၎င်းနွားများ အပေါ် စိတ်ဝင်တစား
ရှိနေကြ၏။

အဖြေတစ်ရပ်ကမူ တစ်နေ့တွင် နွားကျောင်းသားတစ်ဦးက နိုပါတီ
တို့ခြံသို့ရောက် လာပြီး အောက်ပါစာကို ဘုရင်မလက်သို့ ပေးလိုက်ပါသ
ည် ။

မစ္စယီဂါ၊ နိုပါတီတိုခြံ

ဆက်ကိုခြံပိုင်ရှင်များက သင်၏ အင်္ဂလိပ်နွားမျိုးမကောင် (၁၀၀)ဝယ်ရန် ကျွန်တော့်အား ပြောပါသည်။ ။ ထိုနွားများအား ရောင်းနိုင်ပါက ဤစာလာယူသူနှင့် ပေးလိုက်စေလိုပါသည်။ ။ ထို့နောက်မှ ငွေကို ပေးချေပါမည်။

ဝက်(ပ်)ယီဂါ

ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ ဆက်ကိုခြံ

အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဘုရင်မအားလည်း အလုပ်ကို အလုပ်နှယ်သာ ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုညတွင် နွားအကောင် (၁၀၀) ကို ခြံအနီးသို့ ရွှေ့ထားလိုက်သည်။ ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ခရီးစရန် အသင့်ရှိနေစေရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ညဉ့်အချိန်ရောက်လာသည့်အခါဝယ် အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဆင်တာယီဂါတစ်ယောက် အထီးကျန်စွာ ငိုနေပါသလော။ ရခဲ့သည် စာအား ရင်ဘတ်တွင် ကပ်ထားပါသလား၊ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာက ဂုဏ်တင်ကာ ပြောလိုသည့်အမည်အား တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေပါသလော (သို့မဟုတ်) သူမ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ အခြားသောလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများ နှင့်အတူ ထိုစာကို ထားခဲ့ပါသလော။

သင်တို့ ဆန္ဒရှိလျှင် မေးပါလေ။ အဖြေကတော့ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ဘု

ရင်မလုပ်သမျှမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ထာဝရမသိနိုင်သည့်အရာမျိုးသာ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သင်တို့ ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါမည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်၌ ဆင်တာက အိမ်ကြီးမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူမသည် အရောင်ခပ်မည်းမည်း အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ လကသာနေ၏။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က တေးဆိုလျက်ရှိသည် ။ ညဉ့်၏ လေပြည်တွင် ပန်းရနံ့တို့ က ခိုမှေးလိုက်ပါနေကြ၏ ။

ဆင်တာက အရှေ့တောင်အရပ်သို့မူကာ အနမ်းလေးသုံးခုပေးလိုက်သည် ။ သူမ၏ အပြုအမူကို မည်သူကမျှ မြင်နိုင်စရာမရှိပါ။

ထို့နောက် သူမသည် အဆောက်အဦသေးသေးလေး တစ်ခုဆီသို့ တိတ်တဆိတ်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား၏။ အတွင်းတွင် သူမလုပ်ကိုင်ပုံကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းကြည့်ရင်သာ ရနိုင်သည် ။ သို့သော် အတွင်း၌ မီးပုံတစ်ပုံ၏ နီရဲသောအလင်းရောင်က ရှိနေသည် ။ ထွက်ပေါ်နေသည့် အသံကမူ မြားနတ်မောင်က သူ၏ မြားများ ပြုလုပ်ပြင်ဆင်သည့်နှယ်ပင်။

အတန်ကြာပြီးနောက်တွင် သံထည်ကိရိယာဆန်းတစ်မျိုးကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည် ။ လက်တစ်ဖက်၌ မူ မီးဖိုလေးတစ်ခုပါလာ၏။ သူမသည် အင်္ဂလိပ်နွားများ စုရုံးထားရာနေရာသို့ လရောင်ထဲ၌ပင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားတော့သည် ။

အင်္ဂလိပ်နွားမျိုးအများ စု၏ အရောင်မှာ နီညို ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုးနွားအုပ်အကောင် (၁၀၀)ထဲဝယ် နွားနို့ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသည့် နွားတစ်ကောင်က ပါနေသည် ။

ဆင်တာက နွားကျောင်းသားများ နွားဖမ်းပုံအတိုင်း နွားဖြူကြီးကို ဖ

မ်းလိုက်သည် ။ ပထမအကြိမ်တွင် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် မူ နွားဖြူကြီးမှာ မြေပေါ်သို့ လေးလံစွာပစ်လဲသွားတော့၏။ ဆင်တာက နွားဖြူကြီးဆီသို့ ပြေးသွားသောအခါတွင် မူ နွားက ထခုန်ပြေးတော့သည် ။

ဆင်တာ ထပ်မံကြိုးစားပြန်သည် ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တော့အောင်မြင်သွား၏။ နွားကြီး မြေပြင်ပေါ်လဲကျ၍ ပြန်မထနိုင်မီ ဆင်တာက နွား၏ ခြေကတက်များကိုပူး၍ ကြိုးတုတ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူမယူလာသော မီးဖိုလေးဆီသို့ ပြေးသည် ။ မီးဖိုတွင်းမှ ဆန်းပြားသော သံကိရိယာကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ ထိုကိရိယာ ပူလောင်ဖြူဖွေးနေသည် ။

ကိရိယာ၏ အရေခွံကို ထိကပ်သွားသည့်အခါဝယ် နွားကြီးထံမှ ကျယ်လောင်သောအော်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။ သို့သော် မည်သူကမှ ကြားဟန်မတူ။ ခြံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ ညဉ့်နက်နက်မှာ ပင် ဆင်တာသည် အိမ်ဆီသို့ အပြေးပြန်ကာ ခုတင်ထက်ဝယ် ပစ်လွဲချလိုက်တော့သည် ။

ခြံနေလုပ်သားများ ၏ ဇနီးမယားများ နှလုံးသားကဲ့သို့ ခြံရှိရာသို့ စတင်ခရီးထွက်တော့သည် ပင် သူမတွင် လည်း ရှိနေသည် ။ ဘုရင်မမှာ မျက်ရည်မိုးဖြာရရှာသည် ။ ဘုရင်မ၏ ခင်ပွန်းလင်မှာ ဘုရင်တစ်ပါး မလွဲမသွေဖြစ်လာနိုင်လျှင်တော့ ထိုယောက်ျားသားမှာ ပြန်လာပေတော့မည်။

နံနက်မိုးသောက်သည် နှင့် စာယူလာသည့်သူက ဆက်ကိုခြံရှိရာသို့ စတင်ခရီးထွက်တော့သည် ။ သူ့တွင် အင်္ဂလိပ်နွားများကို ကူညီသယ်ပို့ပေးမည့် နွားကျောင်းသားများ လည်း ပါဝင်ကြသည် ။ ခရီးကမူ မိုင်

အားဖြင့် ၉၀ ရှည်၍ ၆ ရက်တာ ကြာမည်ဖြစ်သည်။ ။

နွားတို့ မှာ နေ့အလင်းရောင် ကုန်ဆုံးချိန်၏ တစ်ညနေတွင် ဆက်ကိုခြံသို့ ရောက်လာကြ၏။ လက်ခံရေတွက်သူမှာ ခြံ၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူးပင် ဖြစ်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရှစ်နာရီ၌ နိုပါတီတိုခြံဆီသို့ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူက နာကျင်ကိုက်ခဲစွာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ စီးလာသည့်နွားမှာ လည်း အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေချေပြီ။ လည်စင်း၍ မျက်လုံးအစုံကို မှီတံထားနေရှာသည်။ ။

သို့သော် သူ၏ မြင်းကြီး ဘယ်လ်ရှာဇာအတွက် ဝမ်းနည်းမိ။ ယနေ့တွင် ပင် နိုပါတီတိုခြံ၌ ယင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဂရုစိုက်မှု၊ အကောင်းဆုံးအစားသောက်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေရချေပြီ။ မည်သည့်မြင်းတစ်ကောင်မှ လူတစ်ယောက်၏ ဤမျှစီးနင်းခြင်းကို ဤမြင်းလောက် မခံခဲ့ရပါ။

မြင်းစီးသမားက အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ နှစ်ဖက်သော လက်ကသူ၏ လည်ပင်းကို ရစ်ခွေတွဲခဲ့လာသည်။ ။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အသံ၊ ဘုရင်မ၏ အသံက ဟစ်ကြွေးအော်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ။

"ဝက်(ဗ်).. အို.. ဝက်(ဗ်)ရယ်"

"ကိုယ်များ ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ဟာ"

သူက မည်သူမျှ မကြိုက်မနှစ်သက်သည့် အနံ့ဆိုးဆိုးရှိသည့် တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင်နယ် နှိုင်းယှဉ်ပြောလိုက်သည်။ ။

"တော်ပါတော့ ရှင်ရယ်၊ ဟိုဟာကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့ပါတယ်ကွာ"

သူတို့ ဘာများ ပြောနေကြပါသနည်း။ ဇာတ်လမ်းကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ခဲ့ပါမူ မည်သည့်အကြောင်းဖြစ်မှန်း သင်တို့ ခန့်မှန်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

"ဘုရင်မတစ်ယောက်ကို တင်စားပြီး ကိုယ်ပြုမူခဲ့တာတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် မေ့ပစ်လိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ်မှားတာကိုမှ "

"တော်ပါတော့ရှင်ရယ်"

ဆင်တာက နောက်တစ်ကြိမ် တားလိုက်ပြန်သည် ။ သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် သူ၏ ပါးစပ်ပေါ်သို့ အုပ်ထားလိုက်ရှာသည်။ ။

"ဘုရင်မဆိုတာ ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား၊ ကျွန်မဟာ ဆင်တာယီဂါပါပဲ။ အိပ်ခန်းဆောင်ရဲ့ အရှင်သခင်မလောက်ပါ။ ကဲ လာ"

သူမက အခန်းတစ်ခုသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ ကလေးခုတင်တစ်လုံးဘေးတွင် ရပ်လိုက်ကြသည် ။ ခုတင်ပေါ်တွင် တော့ မည်သူမှ နားမလည်နိုင်သည့်စကားများကို ရယ်မောပြောဆိုနေရှာသည့် ချစ်စရာကလေးငယ်တစ်ဦး။

"ဒီခြံကြီးမှာ ဘုရင်မဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး"

သူမက တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပြန်သည် ။

"ဘုရင်လေးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ရှင့်မျက်လုံးတွေလိုပဲ ဝက်(ဗ်)ရဲ့ ၊ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဘုရင်လေးကို ကြည့်စမ်းပါ ဝက်(ဗ်)ရယ်"

အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကြားရပြီး တံခါးဝသို့ ဘတ်တန်နှာ ရောက်လာသည်။ ။ သူက လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က မေးခဲ့သော မေးခွန်းကိုပင် မေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဝွတ်မောနင်း၊ ဟိုနွားအုပ်ကို ဘာဘာတို့ ဆီကိုပဲ ပို့ရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ်" သူက ဝက်(ဗ်)ကို တွေ့သွားသဖြင့် စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားလည်း ဖြစ်နေရှာ၏။

"ဘာဘာ.. ဘာဘာ... ဘာလာ"

လက်ကလေးကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ဘုရင်လေးက အော်နေ၏။

"သူ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား ဘတ်" ပြောလိုက်သူမှာ ဝက်(ဗ်)ယီဂါဖြစ်သည်။ ။ "ဘုရင်လေး အမိန့်ပေးတဲ့ အတိုင်းသာ ခင်ဗျားလုပ်ပေတော့"

ယင်းနောက်များ တွင် တော့ တစ်ခုမှ လွဲ၍ ဤမျှသာ လိုပါတော့သည်။ ။ ဆက်ကိုခြံပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးကွင်း သူ့ခြံရောက် လာပြီး အင်္ဂလိပ်နွားမျိုးအုပ်ကို ကြည့်စဉ် သူ၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအသစ်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။ ။

"နီပါတီတိုခြံရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်က ဘာလဲကွ"

"ဝိုင်အပေါ်က ခိတ္တသသ်အကွရာပဲ"

"ငါလဲ ဒီလိုပဲထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟောဟို နွားအဖြူကြီးကိုကြည့်လိုက်စိမ်း။ သူ့မှာ က တခြားအမှတ်အသားပါနေတယ်။ အထဲမှာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပါတဲ့ အသည်းနှလုံးတံဆိပ်ပဲ။ ဒါကို ဘယ်သူကများ လုပ်ပေးလိုက်တာပါလိမ့်"
